

i Ze sborových akcí

Út	25. 3.	14:30	setkání starších věkem
Út	25. 3.	19:00	Základy křesťanské víry: Pokušení, hřích a odpuštění (Desatero)
Ne	30. 3.	9:30	bohoslužby (E. Čašková); výroční sborové shromáždění
Út	1. 4.	14:30	koncert nejen pro starší věkem (L. Vytlačil - barokní flétna)
Út	1. 4.	16:30	schůzka křesťanské služby
Út	1. 4.	19:00	Základy křesťanské víry: Odkud je zlo? (dědičný hřích)
Čt	3. 4.	18:00	schůzka učitelů nedělní školy
Ne	6. 4.	9:30	bohoslužby (Martin Zikmund)
Út	8. 4.	14:30	setkání starších věkem
Út	8. 4.	19:00	Základy křesťanské víry: (o modlitbě a křesťanských hodnotách)
Út	8. 4.	19:00	schůzka hospodářské komise
Čt	10. 4.	19:00	schůze staršovstva
Ne	13. 4.	9:30	bohoslužby (Ester Čašková)
Ne	13. 4.	10:45	Rozhovor o liturgii I. (Pavel Filipi) - po bohoslužbách
Út	15. 4.	14:30	setkání starších věkem
Út	15. 4.	19:00	ekumenická biblická hodina (Pavel Filipi)
Čt	17. 4.	18:00	Čtení pašijí, ve sborovém sále
Pá	18. 4.	17:00	Velkopáteční bohoslužby s VP (Ester Čašková). Bohoslužby budou přenášeny Českou televizí.
Ne	20. 4.	9:30	Neděle velikonoční, bohoslužby, VP (Ester Čašková)
Po	21. 4.	9:30	Pondělí velikonoční, bohoslužby. Kazatel bude oznámen.
Út	22. 4.	14:30	setkání starších věkem
Ne	27. 4.	9:30	Bohoslužby (Pavel Filipi)
Út	29. 4.	14:30	setkání starších věkem

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangelnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří Matěj Cháb, Jakub Rais, Jana Šarounová, Barbora Uličná a Adelaida Wernischová. Jazykové korektury: Jana Šarounová. Tiskovou verzi programem L^AT_EX 2_ε připravuje Jan Mach, internetovou Jan Šaroun. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangelnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy pošlete na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. Neprodejné.

Boží muka nad Albeřicemi

Obsah

Poslední budou první a první budou poslední	2
JE VŠECHNO V BIBLI PRAVDA?	4
Janské Lázně 2014	5
Chceš-li rozesmát Pána Boha	9
ZÁKAZ VSTUPU!	10

Poslední budou první a první budou poslední

Kázání Romany Čunderlíkové na Vinohradech 23.2.2014

Mt 20,1–16

Bez práce nejsou koláče. Tohle staré pořekadlo platí ve škole, v zaměstnání i ve vztazích mezi lidmi. Bez píle, aktivity, snahy, čínorodosti se v životě neobejdeme. Čím víc se učíme, tím máme větší znalosti, dovednosti, přehled a pak máme i větší možnosti na trhu práce. Čím víc pracujeme, tím víc bychom měli mít peněz. A když se snažíme chodit mezi lidi, s druhými se navštěvujeme, pak máme většinou víc přátel a známých. Takhle to funguje v našem světě. Když se snažíme, většinou se dostaví výsledky a my jsme spokojeni, vždyť jsme se tolik snažili. V Božím záchranném plánu s námi lidmi se to má úplně jinak. Na všechny *snaživce* a pracovité, ale i na ty, kterým se v životě nevede, nebo nechce vést, Pán Bůh pohlíží stejně.

Podle novozákoníka Jiřího Mrázka je vhodné, aby v podobenství se vyskytlo něco nevhodného, něco, co nás zarazí, chytne za uši a donutí přemýšlet. V podobenství o dělnících na vinici je právě tím nevhodným hospodářovo odměňování dělníků. Všichni dělníci dostanou stejnou odměnu bez ohledu na počet odpracovaných hodin.

Co je to za svérázného hospodáře a jaké má neobvyklé praktiky? Hospodář vyšel 5x za den na tržiště a posílal na svoji vinici další a další dělníky a dával jim možnost výdělků. To napovídá něco o tom, že hospodář byl člověk aktivní, vytrvalý a myslel to s dělníky dobře. I když nevíme, jakou práci a kolik toho museli dělníci ve vinohradu udělat, všichni do-

stali zapláceno za to, že šli na hospodářovu vinici. A všem bylo vyplaceno stejně. O hospodáři můžeme dále říci, že se zachoval spravedlivě. Prvním dělníkům dal to, co jim slíbil. Druhým dělníkům hospodář řekl, že jim dá to, co je spravedlivé. A nad posledními dělníky se hospodář smiloval – jednak je zaměstnal ještě v pět odpoledne a pak při vyplácení mzdy dostali i tihle poslední odměnu, stejnou jako ostatní a navíc šli na řadu jako první. Zvláštní a provokující na tom je, že pro někoho platila spravedlnost a pro jiného smilování. Být v kůži dělníků, kteří pracovali celý den ve vedru na vinici a pak ještě ustát rozhodnutí hospodáře, vůbec není jednoduché a nedivím se, že začali proti hospodáři reptat.

Myslím, že každý z nás zažil situaci, kdy se mu stala nespravedlnost. Ten známý pocit hořkosti a slz na krajíčku. A přitom už od dětství toužíme po spravedlnosti. Chceme, aby naši rodiče a prarodiče byli spravedliví. Už malé dítě si hlídá, kolik dávků, pochval a pozorností se mu dostává a jak jsou na tom u rodičů jeho sourozenci. Ve škole jsou studenti velmi citliví na nespravedlivé hodnocení. I v zaměstnání chceme, aby k nám byli naši nadřízení spravedliví, abychom dostali spravedlivé odměny. Jenomže ono se všechno v životě nedá položit na misky vah spravedlnosti. Jak si třeba upřímně zodpovíme naši vysokou a pro nás samozřejmou životní úroveň před lidmi z Afriky? Je spravedlivé, že jsme se narodili do místa a doby, kdy máme všeho dosta-

Přednáška o architektu Turkovi

Hra o architektu Turkovi

ZÁKAZ VSTUPU!

Máme ve sboru hodně dětí, a navíc v různých věkových kategoriích. Konfirmandi jsou prima parta, a chtějí být spolu i v neděli po bohoslužbách. Ale nechtějí, aby je „otravovali“ ti malí. A tak si (s vědomím staršovstva) zařídili na kruchtě svou „klubovnu“: pingpongový stůl, židle, nástěnku. Tam spolu tráví čas, zatímco my dospělí popijeme kafe nahoře v sále.

Jenže co ti menší? Iniciativy se chopila Bětka K. Požádala mě, jestli by se i pro ně, školáky, nenašla nějaká klubovna. Ale ne ta, kde jsou „mrňata“. Nenapadla mě jiná místnost než moje kancelář, která

je dost velká a většinou prázdná. Děti dostaly povolení si v koutku kanceláře udělat svoje hnízdo s papíry a pastelkami. Ale myslím, že o tu činnost ani nejde, spíš o ten pocit, že „taky máme něco svého“. A aby to zůstalo opravdu „jen naše“, objevila se v neděli k mému překvapení na dveřích cedulka: Zákaz vstupu do 6 let a od 13 let! Doufám, že pro mě to neplatí. Anebo budu muset tvrdit, že i já jsem Boží dítě mezi 6 a 13 lety... Vzhledem k tomu, že u Boha je tisíc let jako jeden den, to ale vlastně nebude žádný problém.

Ester Čašková

tek? Nejedná Pán Bůh milosrdně právě s námi, kteří žijeme v pokoji a blahobytu? Jako by Pán Bůh svým milosrdenstvím vyvažoval mnoho nespravedlností v našem světě. A nejenom v našem světě, ale také v našem životě. Každý z nás jsme na tom před Pánem Bohem jinak. Věřím, že na každého z nás Bůh nahlíží a bude nahlížet jinak. Každý z nás měl totiž jiné startovací životní podmínky. A každý z nás si táhne životem jiné závaží. Na druhou stranu každý z nás dostal jiné obdarování. I naše cesta víry, jak prožíváme vztah k Bohu, k druhým lidem, je u každého z nás originální a jedinečná. A přesto máme všichni něco společného.

Vydeme-li z podobenství, tak všechny dělníky spojovalo vyslání na vinici. A je jedno, jestli na vinici pracovali celý den nebo hodinu. Hospodář všechny oslovené dělníky nasměroval na svoji vinici. Také my máme stejný směr a tím je Ježíšova cesta, následování Ježíše v každodenním životě. Ve chvíli, kdy vydeme na cestu následování, jako bychom vyšli na vinici – v tuto chvíli se nám začne život komplikovat. Už to není život jenom o mně a mých přáních a potřebách, případně o mých blízkých. Najednou do mého života začnou vstupovat další lidé, a to i ti, které vůbec neznám. Už to není jen o tom, co já chci, ale co chce, co ode mě očekává Hospodin. A že se člověku kolikrát těžko přijímá nějaký úkol nebo úděl? Je to někdy hodně vysilující, podobně jak práce ve vinohradu. Prožíváme různé těžkosti, zklamání a střety, a to i ve sboru, v církvi. Na druhou stranu člověk v církvi, ve sboru potkává mnoho různých lidí, kteří ho na cestě víry doprovázejí, inspiřují ho v osobní zbožnosti, pomáhají mu, když se právě v životě potýká s něčím složitým.

První dělníky, kteří byli celý den vystaveni žáru palestinského slunce, tyhle první dělníky držel na vinici jeden denár, slíbená odměna. Také my máme od Krista slíbenou odměnu. Podobenství začíná slovy *Neboť s královstvím nebeským je to tak...* Jako by ta slíbená odměna už byla mezi námi. Už teď v našich životech můžeme projevy nebeského království zažívat a každý z nás si může za dobro, radost, pokoj, milosrdenství, lásku dosadit konkrétní lidi, události, vzpomínky, všechno to, co jsme prožili a prožíváme, co naplňuje naše životy a za co jsme Pánu Bohu vděční.

Všichni dělníci dostali na konci dne stejnou odměnu, jeden denár. Pro všechny to byla dobrá odměna za denní práci, která zajišťovala živobytí. Tím jediným denárem pro nás je zajištění naplněného života, jsou to především vztahy s druhými lidmi. Na to, abychom prožili dobrý a naplněný život, nepotřebujeme ani tak nadbytek peněz, jako potřebujeme bližní, kteří nás mají rádi, kteří nás drží za ruku, když je nám zle, kteří s námi zakouší dobrodružství života. Zvlášť si to uvědomuji, když slyším smutné příběhy těch, kdo dobré a pokojné vztahy s druhými nemají, ač o to velmi stojí. A ani vysoká životní úroveň, kariéra, záliby jim nenahradí to, o čem vlastně neustále prosíme a za co děkujeme. To, co dostáváme nezaslouženě a jenom proto, že nás má někdo rád, že někomu na nás, obyčejných dělnících záleží, že s námi má trpělivost a myslí to s námi dobře.

Poslední budou první a první budou poslední. Touto biblickou moudrostí končí naše dnešní podobenství. Boží spravedlnost je jiná než ta naše. A Pán Bůh žádá člověka, aby nežárnil na druhé a nemluvil mu do jeho rozhodnutí. Vždyť

jsme v našem poznání omezení a ani v našem životě nejsme schopni mnoho věcí domyslet, natož pak v životech druhých lidí. Dostáváme pozvání něco si vydělat na vinici a už teď máme slíbenou odměnu. Z toho se můžeme radovat a děkovat. Děkovat za to, že si zrovna nás Pán všimnul a zavolal nás, abychom ho v životě následovali.

Milí dělníci na vinici Páně, všichni jsme zahrnuti stejnou Boží nekončící milostí, která nezávisí na dálce a intenzitě naší práce, našich zásluh. Všichni dostáváme od Pána Boha lásku na každý den, pro nás pro všechny přišel Bůh v Ježíši

do tohoto světa a nasadil se pro každého z nás. Pro nás všechny je tu naděje, kterou si ničím nezasloužíme. Ať už pracujeme na vinici od rána, nebo jsme přišli těsně před zavíračkou. Můžeme věřit Pánově spravedlnosti i milosti a učit se na ně spoléhat.

Modlitba po kázání: Pane Ježíši Kriste, děkujeme ti, že už nyní smíme poznávat a dostávat dary Nebeského království. Děkujeme ti, že v našem životě navzdory ledajakým nepřízním a těžkostem můžeme zažívat kus nebeského štěstí. Amen

JE VŠECHNO V BIBLI PRAVDA?

Část základního kurzu víry

Vezměme Bibli do ruky: je to celá knihovna, 66 různých knih.

Víte, jak jsou staré? Hodně. Asi před 3 000 lety vznikly některé rýmované texty a písně. Byly nejdříve předávány ústně jako součást kultu (např. Debořina píseň z knihy Soudců). Nejmladší novozákonní knihy jsou z konce 1. a začátku 2. století po Kristu (např. Zjevení Janovo). Mezi vznikem některých biblických knih je tedy rozdíl až tisíc let. A nejméně dva tisíce let činí odstup od naší doby.

Co musíme předpokládat u tak starých zápisů?

* Že jsou poplatné své době (patriarchát), užívají a přepracovávají staré mýtické látky, že prošly řadou úprav, než byly zaznamenány, že neodpovídají našemu dnešnímu vidění a očekávání (realistický popis, reportáž, líčení), že jsou otázky, na které Bible neodpo-

vidá.

Některé texty v bibli jsou mýty, nikdy se nestaly, ale jsou výpovědí o člověku jako takovém (příběh Adama a Evy). Také evangelia jsou vědomě tendenční. Jejich záměrem je dosvědčit Ježíše Krista tak, aby pro víru v něj byl získán i čtenář. Apokalyptické spisy zase chtějí povzbudit lidi v utrpení a pronásledování tím, že je ukázán výhled k budoucímu dokonání. A to je v Božích rukou.

Bible používá historické zprávy i starověké mýty, aby nám s jejich pomocí ukázala, jaký je Bůh, čemu smíme věřit a v co doufat. Křesťané nevěří v Bibli ani v její doslovný výklad. Věřící Bohu, o kterém Bible svědčí. Spolehlivost Bible se potvrzuje opakovanou zkušeností věřících lidí. Nejde totiž o to, co se kdysi stalo, ale o to, co platí pořád – i pro nás a pro mě.

Ester Čašková

Michael Třeštík

Chceš-li rozesmát Pána Boha

Gasset, 2013

„Chceš-li rozesmát pánaboha, svěť se mu se svými plány“ – tato citace Woodyho Allena v mottu knihy více než výmluvně předznamenává její obsah a myšlenku táhnoucí se jako nit celým textem – nepředvídatelnost lidských osudů.

Formou pevného románu zpracovává Michael Třeštík osudy postav, jejichž podobnost se skutečnými lidmi není vůbec náhodná – jde o jeho rodiče. Život otce, talentovaného a nadějného klavíristy, skladatele a dirigenta, legionáře a funkcionáře Obce legionářské, i matky, profesorky francouzštiny, spolužačky Václava Černého a blízké přítelkyně básníků Karla Tomana, Františka Halase a Jaroslava Seiferta, pokrývá téměř celé minulé století a je tak zároveň i jakousi intimní historií českého národa 20. století. Jeho zvratů, přemetů, přehmatů, hrůz a tragédií i chvil radostí, nadějí a svobody tak,

jak dostihly a poznamenaly jeho rodiče a celou rodinu, přátele a známé jeho rodičů (z nichž mnozí byli významnými osobnostmi společenského, kulturního a politického života), jeho samotného.

Mezi řádky pak nutně předkládá více než sporné otázky o smyslu odvahy a důsledků, jež si každý její projev žádá, o důležitosti vzpomínek a paměti, které mnohdy k nesnesení tíží, ale zároveň očisťují a dávají mnohemu smysl. A s více než obdivuhodnou pokorou je nijak nehodnotí.

Za použití víceméně prostých, neexaltovaných vypravěčských jazykových prostředků je to překvapivě dramatická a emotivní četba, která pádí stránku po stránce napříč stoletím a nedá vydechnout.

Jana Melicharová

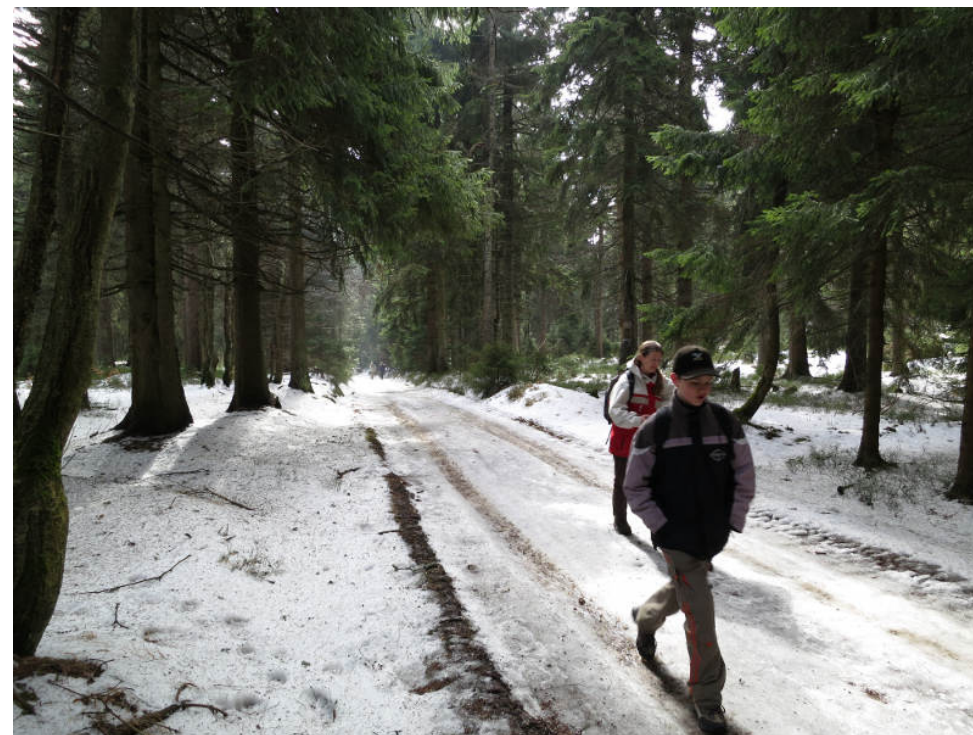
Na hranicích s Polskem

Pár citátů ze sborové mailové pošty

- Matky jsou trénující andělé. (Autor neznámý)
- Ženu statečnou kdo nalezne? Je daleko cennější než perly. (Bible)
- Skutečná láska začíná tam, kde oplátkou nic nečekáš. (A. de Saint-Exupéry)
- Jsme schopni rozhodovat pouze o tom, jak naložíme s časem, který nám byl svěřen. (J. R. Tolkien)
- Stejně jako si namlouvám, že mám málo času, mohu si přece namlouvat, že mám času dost. Nebo ne? Tak jsem se rozhodla, že budu mít dost času. (B. Jönssonová)

eč

Janské Lázně 2014

Cesta na Portášky

Ačkoliv nám letos bylo dopřáno skromnější množství sněhu než jiné zimy, snad mohu mluvit za všechny účastníky výpravy, když tvrdím, že každoroční návštěva Janských lázní se povedla. K běhování a lyžování nám prostor přece jen poskytla Černá hora a i pěší výlety přinesly hezké zážitky.

My děti jsme pro dospělé připravily celovečerní etapovou hru na téma knihy Matyáš Sandorf – nový hrabě Monte Christo od Julese Verna. Na ohlasy se budete muset zeptat samotných „dospělců“, kteří hru hráli. ;)

Jeden večer byl věnován prezentacím bratrů a sester o knihách, filmech nebo

akcích, které je v poslední době zaujaly. Zde jsou některé typy:

Vango – Timothée de Fombelle (kniha)
 Festival japonských filmů Eigasai (koná se každý rok)
 Endrova hra (film)
 Madony na lvu (výstava v Olomouci)
 Tata a jeho syn – Arnošt Goldflam (kniha)

Děti, které byly jako vždy aktivní, objevily nádherný buk, se spoustou ideálních sedátek, který využily též jako sídlo čtenářského kroužku.

Yetti protentokrát nechal „šfavnaté evangelíky“ na pokoji, i když byli opět vykrmení výtečnou kuchyní penzionu

Sola Fide (možná proto, že se kvůli nedostatku sněhu nemohl maskovat se svojí jasně bílou srstí).

Děkujeme Mirkovi Cejnarovi za pohostinství a vyzýváme členy vinohradského sboru, pokud chtějí, aby se s námi příští rok vydali do nádherného pásu Janských lázní a okolí.

Můžete se přidat buď k méně aktivní části a jít si zrelaxovat do bazénu, nebo naopak s ostatními podniknout dvacetikilometrovou túru. To všechno jsme letos zvládli i bez sněhu!

Adelaida H. Wernischová (počítám se ke zmiňované skupině dětí (a mládeže))

Již podruhé mluvím o Yettim, jako kdyby bylo samozřejmé, že každý ví, o koho jde. Omlouvám se za to a přikládám ilustrativní obrázek (mé vlastní výroby) se stavbou těla této sněžné kreatury a krátký článek o jeho chování.

Yetti

Tento chlupatý sněhomilný tvor je dnes skoro vyhynulý. Jediné poslední známé exempláře jsou Yetti od Janských Lázní (ten „náš“), Yetti ze Špindlerova mlýna

(ten co honil Boba a Bobka), Yetti odněkud z Jizerských hor a Yetti šumavský. V povaze Yettiho není obvyklé, že by se vzdal svého samotářského života, ale Yetti z Jánků byl přilákán šťastnými členy vinohradského sboru. Oni jsou totiž nejen dobře vykrmeni, ale taky z nich přímo vyzářuje nádherná aura, která Yettiho láká. Zatím se mu „bohužel“ nepodařilo žádnou z běhajících evangelických pochoutek a pokroutek chytit, ale přísahal, že jednou si prostě udělá českobratrský náky. Upozorňuji proto bratry a sestry, aby se měli na pozoru před Yettim, protože nikdo z nás určitě nechce skončit v gulášku. Jinak se Yetti živí převážně zetlelým listím a spadáním jehličím, sem tam si se svým bratránkem kamenožroutem pochutná na nějakém tom kousku žuly nebo pískovce. Yetti se nijak nerodí, Yetti prostě je. Nikdy nebyl ohlášen nález nějaké Yettinky, pokud ano, nálezce musel mít halucinace. Toto jsou bohužel jediné informace, které o Yettim máme, protože jde stále o značně neprozkoumaný druh. Přeji hodně štěstí v případném úprku před Yettim!

A. H. W.

